

Den lille Sofugl.

(Fortst.)

I et Nu var alt igen indhyllet i Mørke; thi tykke Skyer tilbød Maanen og kastede sorte Stgger hen over Havet, medens Regnen, som for et Øjeblik var standst, styrte ned i Strømme.

Man var igen henvist til Uvisshed og Spænding; saa kom der paany et Glimt, og Vaaben viste sig paa Østtoppen; den var nu temmelig nær, saa nær, at den gamle Styrmands Stemme kunde høres, idet han opmuntrende raabte til dem, der roede, at endnu et Par raske Aarstog vilde bringe dem frelse til Kysten. Vaaben nærmede sig mere og mere; endelig løftede en mægtig Bølge den i Vejret, og imellem Brodssæerne kastedes den nu med en saadan Voldsomhed ind imod Kysten, at den i næste Øjeblik laa sønderflaaet og knust paa Land. Den vilde aldrig nogen Sinde mere kunne flyde, hørken paa Hav, Sø eller Fjod; men den havde bragt Befolkningen frelst i Land.

Da Mandstabet tilligemed den gamle Styrmand sprang op paa Strandbredden, raabte han med jublende Stemme:

„Åh, du gamle Orn! Du har gjort god Tjeneste i denne farefulde Nat!“

Femte Kapitel.

Efter Stormen.

Vi maa igen vende tilbage til William Bruuns Hytte.

Dagstyret er endelig brudt frem, Stormen har lagt sig noget; men Regnen styler endnu ned, og Havet er, saavidt man kan se det fra Hyttens Vinduer, i stærkt Oprør.

Ellen er nu ikke længere alene; tre Naboerster, Kustruene til de Fiskere, der havde været med William paa Sejlskuden, ere hos hende. Hele deres Opmærksomhed, Omsorg og Kærlighed er delt imellem en stakkels Kone, der ligger bevidstløs, af og til smerteligt stønende paa Ellens Seng, og en lille Pige, næppe fem Aar gammel, der hviler roligt slumrende paa Ellens Støb.

„Disse to stakkels Stabninger,“ sagde en af Konerne, „ere altsaa de eneste, der ere blevne frelst fra det strandede Skib?“

„Ja, og de vilde blive de eneste,“ sagde den anden Kone; „thi min Mand siger, at Skibsbonden er dreden i Vand under Kysten et godt Stykke herfra med Kælen i Vejret, saa at alle de, der have prøvet paa at frelse deres Liv i den, ere begravede paa Havets Bund — de stakkels Mennesker!“

„Jeg kunde næsten fristes til at sige, at de ikke havde fortjent bedre,“ sagde den tredje Kone, „naar de faaledes kunde forlade det strandede Skib uden at medtage disse to stakkels hjælpeløse Væsen; det maa have været Mennesker, i hvilke der ikke har været Ønske af Medlidenshedsfølelse.“

„Og dog har Gud vidst at magte det faaledes,“ sagde den første Kone, „at disse to uhyggelige Stabninger, netop ved at være blevne forladte af de andre, end undgaaede den visse Død.“

Ellen saa særtilt ned paa det lille Barn og tog en af dens smaa Hænder inden i sine; hun gyste ved Tanken om den Fare, som det lille Væsen havde været udsat for. Imidlertid fortsattes Samtalen.

„Jeg er bange for,“ hviskede en af Konerne, idet hun pegede hen paa den sige, „at hun ikke gaar det igennem; hun er frugtligt svæstet som af et forfærdeligt Fald, og hun er trods alt, hvad vi allerede have gjort ved hende, endnu ikke kommen det mindste til sig selv.“

„Jeg tænker, at Lægen snart vil komme,“ sagde en anden, „saa saa vi at høre, hvad han siger.“

„Jeg antager, at han vil være her om et Øjeblik,“ svarede Ellen; „William lide af Sted efter ham, saa snart han havde bragt disse to Stakker herind.“

Ellen tog ikke fejl; endnu medens hun talte, hørtes en Vogns Røsten i Nærheden af Hytten, og inden saa Øjeblikke steg Lægen ud af den og overgav Tilsynet med Søstrene til William Bruun, der havde fulgt ham fra hans Hjem, som laa næsten en Mil fra St. Juthith.

Medens Lægen og de tilstedeværende Advokater ere i færd med at gøre Forsøg paa at kalde den næsten livløse Kone til Live igen, vil jeg undertrette mine Læsere om, at det var lystedes William Bruun med den ypperste Anstændighed og største Fare at redde den stakkels Kone og den lille Pige ud af den Kædet, hvori han fandt dem; vi maa erindre, at det ikke var nok at bære dem hen ad det strandede Skibs Dæk, over hvilket den ene Brodssæ styrte efter den anden; men det danske Væsen var ogsaa ved at klæbe med dem ned i Vaaden, hvilket dog tilsidst lykkedes. Efter megen Møje naaede man omsider Kysten; men, da man kom i Land, og efter at de stakkels Væsen var bragte ind i Williams Hytte, syntes den fælle Kone at befinde sig i en Tilstand, der kun gav lidet Håb til frelse; men da Hr. Gordon tilføjede, at han bedre forstod sig paa de døde Sprog (Latin, Græsk og Hebraisk) end paa de levende, var det intet Under, at han ikke kunde forstaa hende.

„Jeg er glad ved at se eder, kære Hr. Pastor,“ sagde Ellen, „thi maaft er I i Stand til at kunne fatte den fremmede Kones Tale, som Lægen ikke kunde forstaa.“

Men Pastor Gordon kunde lige saa lidt forstaa hende som Lægen. Maaft, mente han, laa det i, at naar den sige talte, var det saa hurtigt, saa afbrudt, at han ikke kunde følge med; men da Hr. Gordon tilføjede, at han bedre forstod sig paa de døde Sprog (Latin, Græsk og Hebraisk) end paa de levende, var det intet Under, at han ikke kunde forstaa hende.

„Hun er ikke fra Frankrig,“ sagde han, „og

nes Pleje; man havde afført dem de vaade Klædningsstykker og isørt dem tørre, tort sagt, Ellen især havde opbudt alt, hvad hun kunde tænke sig, for at gøre de to stakkels Stabninger det saa godt og hyggeligt som muligt, medens hendes Broder, uden at have nydt det mindste efter den frugtelige Nats Møje, var ilet af Sted for at hente Lægen.

Jeg maa endnu tilføje, at der ikke oftere den Dag blev gjort noget Forsøg paa igen at sejle ud til Vraget. Det var en afgjort Sag, at intet levende Væsen mere fandtes om Bord, og om der endog havde været noget, saa havde man nu ikke mere nogen Vaad, der var stiftet til en saadan Sejlskab, efter at „den gamle Orn“ selv var bleven et Vrag.

I Løbet af den næste Dag, da Havet var blevet roligere, roede man i en af de større Fiskerbaade ud til Sandvæsen; men nu havde Skibet allerede boret sig saa dybt ned i Sandet, at kun Masterne ragede frem over Vandflorpen, og efter saa Dages Forløb var alt sporløst forsvundet med Undtagelse af nogle saa Planter, der vare stykkede ind paa Land.

Ved Kysten fandtes ogsaa Ligene af tre Sømand, der vare omtomme i den frugtelige Storm, og disse bleve højtideligt begravet paa den nærmeste Kirkegaard. Disse forulykkede syntes at være fremmede, og man antog, at de havde hørt til det strandede Skib; men der var intet Bevis herfor, lige saa lidt som man kunde faa Skibets Navn at vide eller Oplysning om, hvor det hørte hjemme, eller fra hvilken Søhavn det var gaaet ud. Endstønt man gjorde sig al mulig Umage, hængt der dog lang Tid, inden man kom til nogen Visshed i saa Henseende.

Sjette Kapitel.

I Fiskerens Hytte.

Den stakkels Kone, som var bleven reddet fra det strandede Skib, havde lidt saa meget, at hun ikke overlevede denne sørgelige Begivenhed ret mange Dage. I Begyndelsen lod det til, at den omhyggelige Læges Omsorg og Pleje bevirkede nogen Lindring og Bedring, saa at hun igen kom en Smule til sig selv og kunde ved Gødsel og afbrudte Ord udtale sine Taknemmelighedsfølelser for al den Godhed, der visttes hende.

Men de Ord, hun udtalte, vare i et Tungemaal, som hverken Ellen eller nogen af de tilstedeværende, ej heller Lægen kunde forstaa.

„Det er klart, at hun er en fremmed,“ sagde Lægen, idet han højede sit Øre ned til hende for faaledes at opfatte nogle af de Ord, hun af og til udtalte.

„Jeg saa straks, Hr. Doktor,“ sagde den ene af Konerne, „at hun ikke var fra vor Land, og jeg blev end mere bestyrtet heri, da man tog hende op af Vaaden, thi...“ Imens de faaledes samtale, løstede den sige Hænderne i Vejret og kysede et lille Kors, hvorpaa der var et Billede, som i et øst Vaand hang om hendes Hals.

„Se, hun bærer et Krucifiks,“ sagde Lægen; „hun er altsaa Katolik, en Kvinde af en fremmed Trosbekendelse; dog, dette være sig som det vil, hun skal derfor ikke blive behandlet som en fremmed af os.“

„Tror De, at hun vil kunne komme sig?“ spurgte Ellen Lægen, da denne var i Færd med at gaa, efterat han, som han sagde, havde gjort alt, hvad der for Øjeblikket var at gøre.

Lægen rystede paa Hovedet. „Jeg er bange for, at det næppe vil ske,“ sagde han, og han gav sine Grunde, hvorfor han tænkte faaledes; „men hvorledes det end gaar, skal jeg gøre mit bedste,“ sagde han til, „og jeg er forvisset om, at De, kære Ellen, vil gøre det samme, og Resten staar i Guds Haand.“

„De vil dog vel ret snart se ind til os igen, Hr. Doktor,“ spurgte Ellen.

Lægen lovede at komme igen henad Aften og at vedblive med sine Besøg, saalænge den sige trængte til hans Hjælp; imidlertid paabød han, at Patienten maatte have Ro, og derpaa tog han bort.

Der kom samme Dag en anden Gæst til Hytten, det var Hr. Gordon, Sognets Præst, som havde hørt Tale om Skibbruddet og dets Følger. Præsten var en god Ven af Familien Bruun og af flere Familier i St. Juthith, og han længtes efter at bevidne Bruuns, hvor højt han stattede deres Ulegenhed, Mod og Gæstevenskab, og efter at tilhøre de stakkels Væsen al den Tjeneste, han formaadede. Han kom ikke tomhændet; nej, han havde en Kurb med sig, der indeholdt to Flaasker Vin og andre styrkende Ting, som han ansaa for gavnlige for de stakkels lidende.

„Jeg er glad ved at se eder, kære Hr. Pastor,“ sagde Ellen, „thi maaft er I i Stand til at kunne fatte den fremmede Kones Tale, som Lægen ikke kunde forstaa.“

Men Pastor Gordon kunde lige saa lidt forstaa hende som Lægen. Maaft, mente han, laa det i, at naar den sige talte, var det saa hurtigt, saa afbrudt, at han ikke kunde følge med; men da Hr. Gordon tilføjede, at han bedre forstod sig paa de døde Sprog (Latin, Græsk og Hebraisk) end paa de levende, var det intet Under, at han ikke kunde forstaa hende.

„Hun er ikke fra Frankrig,“ sagde han, „og

jeg tror heller ikke, at hun er fra Italien; men hvad jeg er vis paa, det er, at det Sprog, hun taler, ikke er Engelsk.“

„Tror De, at hun er en Kristian?“ spurgte Ellen, hvem dette Spørgsmaal Besvarelse var langt vigtigere end det, om hun var en engelst Kvinde.

„Det er et Spørgsmaal, min kære Ellen, som jeg ikke kan besvare dig,“ sagde Hr. Gordon.

„Det er dog saa tungt,“ vedblev Ellen, „at tænke sig, at et Menneske staar saa nær ved Dødens Porte uden at kende noget til Jæfseren og uden at kunne forstaa et eneste Trøstens Ord.“

Ja, tilvisse havde Ellen Ret, og det var intet Under, at hendes Medfølelse var dakt, thi hun kendte alt for vel, hvorledes det havde staaet til med hende selv, før hun lærte sin Jæfser at kende.

Men hvad kunde hun, og hvad kunde vel Præsten gøre her? De kunde tale til den stakkels stikkbrudne Kone om Kristi Kærlighed, saa meget de vilde, hun kunde dog ikke forstaa dem, lige saa lidt som de kunde forstaa hende. De havde sølgelig kun det eneste Haab, at den sige maatte have en Smule Kendskab til Kristi Evangelium, der kunde sætte hende i Stand til at stue op til ham; og de bade om, at den Helligaands Dvs maatte slinne ind i hendes Hjerte faaledes, at det kunde oplyse og hjælpe hende til at stue op til Jæfseren som den, der alene kan stænke Trøst og Forløsning.

Hr. Elliot, det var Lægens Navn, besøgte den sige igen om Aftenen, og det syntes ham nu, at det var lidt bedre med Patienten; thi hun havde nydt nogle Draaber Vin, der havde styrket hende noget; men den næste Dag fandt han hendes Tilstand i høj Grad betænkelig, en heftig Fieber gennembarede hende, hun fik ikke mere Forstandens Brug, og efter svære Lidelser døde hun endelig og blev begravet netop paa den ottende Dag efter Skibbruddet. Hensdes Grav blev optaget tæt ved Høstet for de tre forliste Sømand, som vare blevne opstykke paa Strandbredden.

Ellen plejede den lille reddede Pige med en Moders hele Omhu og Kærlighed. I Begyndelsen syntes det lille Væsen at være sløvt og ligegyldigt for alt, hvad der tilbød sig omkring hende; hun sov næsten hele den første Dag og den paafølgende Nat; men den næste Dag var hun mere livlig og betragtede Ellen og de andre Koner med studebende Forundring. Det var en nybig lille Stabning med temmelig mørk Hudfarve, store spillede Øjne og kulført Haar, som, naar det var tørt, krusede sig i tætte smaa Krøller, der gned sig ned ad Hals og Skuldre. Det var derfor intet Under, at Ellen kaldte dette lille Væsen: „En sød og nybig Glut“; men, om hun end havde været mindre smukt, vilde dette dog ikke have gjort noget Afbræk i Ellens Omhu for og Kærlighed til hende.

Barnet syntes at fatte den Godhed, der visttes hende; thi hun klyngede sig med indersigt Hengivenhed fast til Ellen; men desuagtet kan det vel ikke undre nogen, at hun i de første paafølgende Dage af og til græd bitterligt og fandt sig uhyggeligt til Mode ved de fremmede Dm-gidelser og Forhold.

Hvis man vil spørge, om den lille Pige kunde gøre sig forstaaelig for Ellen og de andre fremmede, hun af og til kom i Berøring med, da maa der spares nej. Hun talte vel, men det var i et fremmed Sprog; de to eneste af hendes Ord, man nogenlunde kunde fatte, vare: „Mamma og Margaretha“, — dog selv disse Ord bleve udtalte med en ganske ukendt Betonning; men da hun altid ledfagede dem med Suf og Taarer, vare de særlig bleve bemærkede af Ellen, hvilket denne ogsaa fortæller for Præsten, da han den næste Dag besøgte hende.

Maaft ere disse Ord de franste Benævnelser paa Moder og Margrethe“, sagde Præsten; „thi saabanne Udbryd ere næsten ens i alle Tungeemaal, og han beklagede paany, at han ikke mere havde lagt sig efter de levende Spørg, medens han studerede paa Skolen og ved Universitetet.

„Jeg vil dog prøve paa, om det ikke stulde kunne lykkes mig at gøre mig forstaaelig for det lille Væsen,“ vedblev han, idet han tog den lille Pige ved Haanden og fattede hende paa sit Støb. — „Kan du tale fransk, min lille Glut?“ spurgte han i et Sprog, han antog for at være fransk, ihvorvel han ikke var sikker paa, om han brugte den rette Udtale.

Disse Ord gjorde en mærkelig Virkning paa den lille Pige; thi hun stirrede øjeblikkelig fuld af Forundring paa ham med sine store mørke Øjne og begyndte straks at tale meget hurtigt.

„O, Hr. Pastor, hvad siger hun?“ urbaaede Ellen, som med Spænding lyttede paa Udsagnet af denne Prøve.

Præsten rystede fortviblet paa Hovedet: „Jeg kan ikke forstaa et eneste Ord af, hvad hun siger; men al! det er desværre min Fejl og ikke Barnets.“

Han gjorde et nyt Forsøg, men med det samme Resultat; og Haabet om at forstaa den lille Pige var for Tiden opgivet.

Samme Dag førte Ellen den lille Pige ind i det tilstødende Værelse, hvori den sige Kone laa, og den Scene, der her foregik, var meget rørende.

Barnet klyngede sine smaa Arme om den bevidstløse Kones Hals, kysede hende atter og atter, græd og raabte: „Margarethe, Margare-

the!“ — Det var kun med stor Møje, at man igen kunde faa det lille Væsen bort fra den næsten halvblinde Kone; dog en Ting syntes Ellen at kunne fatte eller faa ud af den lille Piges Ord, og det var, at den stakkels sige ikke var Barnets Moder; men dette var da ogsaa, som William Bruun siden efter bemærkede, kun en svag Formodning.

Syvende Kapitel.

Hvorledes den lille Sofugl fik sit Navn og et Hjem.

En Eftermiddag, omtrent en Uge efter at den stakkels stikkbrudne Kone var bleven begravet, som Hr. Gordon, ledsaget af en anden fremmed Herre, til William Bruuns Fiskerhytte. Vaade William og hans Søster vare hjemme, og den lille Pige, hvis Liv William havde reddet, sad ved Siden af dem.

„Gør ingen Ophøvelser, Børn,“ sagde Præsten med et venligt, godmodigt Smil, da han saa, at Ellen vilde rejse sig og gøre Plads for de uventede Gæster; „eller, hvis du endelig vil gøre nogen Ophøvelse, saa slyt dig saa meget til Siden, at min Ven og jeg kunne faa en Plads imellem eder og drille en Kop The i eders Selskab“; og, idet han sagde dette, satte han sig uden videre Omstændigheder ned ved Bordet og nyste sin Ven til at gøre det samme.

Maaft er der en eller anden af mine unge Læsere, der kunde synes, at det var mindre passende af Præsten faaledes at sætte sig ned ved Bordet uden at være indbudt dertil; men Hr. Gordon var alligevel ingen ubannet Mand; han var tværtimod en meget dannet, høflig og berøbet Mand, der vidste, at sand Høflighed og Besedenhed bestaar i, at man gør alt, hvad man kan, for at behage andre og for at gøre dem tilpas, i hvis Selskab man er, og faaledes forstod ogsaa Hr. Gordon at gribe det rette ved at betragte sig og sin Ven som hjemme i Fiskerens Hytte; han vidste, at baade William og Ellen holdt mest af det faaledes.

„Jeg tænker, at I næsten kunne gætte, hvad mit Grunde er i Dag?“ sagde Præsten, idet han førte Teloppen til Munden.

„Denne Herre —?“ sagde Ellen en Smule forlegen, idet hun saa hen til den fremmede.

„Denne Herre har været saa god at komme herover fra — for at undersøge vor lille Sofugl en Smule...“

„Tror De, at De vil kunne forstaa hende, min Herre?“ spurgte Ellen, henvendende sig til den fremmede.

„Ja, det stulde jeg dog vel mene,“ sagde han i en afmaakt, fornem Tone, og der syntes i hans hele Væsen at være noget frastødvende, ligesom om det generede ham at nedlade sig til at give sig i Samtale med Fiskeren og hans Søster. Dette mærkede William og Ellen ogsaa meget godt, og det gjorde dem ondt, endstønt man paa den anden Side ikke kunde bebrejde den fremmede, at han ikke var en dannet Mand.

„Min Ven har rejst meget i fremmede Lande,“ tilføjede Hr. Gordon, „og han taler, som jeg sagde eder forleden, flere forskellige Sprog, saa jeg antager, at vi ved hans Hjælp kunne faa Oplysninger, der vilde være os til Nytte.“

Den fremmede Herre begyndte nu at henvende sin Tale til den lille Pige. Først tiltalte han hende paa fransk, men hun syntes kun at blive mere og mere forstøvet ved at se den fremmede Mand stirre paa sig stift paa sig, hun klyngede sig tæt op til Ellen, hvem hun bestændig saa op til som sin Veninde og Beskytterinde. Den fremmede Herre tiltalte hende derefter paa Italiensk og kort efter paa Tysk; men det blev bestandig værre og værre; den lille Pige strækkedes mere og mere, — hun kunde stik ikke fatte, hvad alt dette stulde betyde.

Jeg kan ikke opregne eder, hvor mange forskellige Sprog, det ene efter det andet, den fremmede Herre forstøgte sig i, indtil Ellen tilsidst, som længe havde ondt, at han vilde holde op med at plage det stakkels Barn, syntes at faa et Glimt af Haab; thi paa en Gang straaede den lille Piges Øjne, og hun gav den fremmede Herre nogle saa Ord i Genbær.

Det var, som om det nu vilde til at gaa lidt bedre; thi Herren sagde nogle enkelte Ord, og Barnet svarede; der begyndte en Slags Samtale imellem dem, medens Hr. Gordon, William og Ellen lyttede til med spændt Opmærksomhed, uden dog at kunne forstaa et eneste Ord af, hvad der blev sagt.

Den paabegyndte Samtale gif imidlertid snart igen istaa; thi efter nogle Øjeblikkes Forsøg syntes den lille Pige at blive træt af alle disse Spørgsmaal, eller som Ellen siden efter sagde, den fremmede Herre gjorde Barnet bange ved at tale saa haardt til det. Det være sig nu som det vil, Barnet vilde ikke sige et Ord mere, hun tav og stulte sit Ansigt i Ellens Støb.

„Jeg kan ikke faa noget ud af hende,“ sagde Herren tilsidst i en fortrædelig Tone, „Barnet er en lille Gaas.“

„Og dog syntes det, som om hun forstod Dem,“ sagde Hr. Gordon; „var det ikke den Gang, da De talte paa Spansk til hende?“

„Jo, hvis hun overhovedet har forstaaet mig, saa var det den Gang,“ svarede den fremmede, „men det er tvivlsomt, om hun virkelig har forstaaet mig.“

Eller maaft rettere er det tvivlsomt, om De har forstaaet hende,“ vedblev Gordon smilende ad Bennes tilsmielende Fortælling.

„Hun taler ikke noget bestemt Sprog, saa vidt jeg kunde mærke,“ sagde den fremmede; „det var en Sammenblanding af tre forskellige Sprog.“

„Åf hvilke tre?“ spurgte Hr. Gordon.

„Af Spansk, fransk og Italiensk samt nogle andre Sprog, hvilke jeg ikke er i Stand til at navngive.“

„Men har De da slet ingen Oplysning faaet af hende,“ spurgte Præsten rystende paa Hovedet.

Nej, i det mindste ingen, der kan gavne os noget; hun ved ikke, eller hun vil ikke sige mig, hvorfor Skibet er kommen, ej heller om den Kone, der døde forleden, var hendes Moder eller kun hendes Amme.

Kort sagt, det var ihvildigt, at Forsøget var glippet. Maaft var Barnet virkelig ikke i Stand til at give nogen Forklaring, selv om Herren havde været nok saa taalmodig og havde forstaaet hende nok saa godt; thi Børn ere ofte meget forlegne og angstelige lige overfor fremmede; men paa den anden Side kunde man heller ikke nægte, at Herren ikke forstod sig rigtig paa at omgaaas Børn eller at tale med den lille Pige faaledes, at han kunde vente sig at faa de attraaede Oplysninger af hende.

„Der er altsaa ikke mere at gøre ved den Ting, mine Venner,“ sagde Hr. Gordon til William og Ellen; „men det danske og Sagen bliver, hvad vi stulle gøre med Barnet.“

„Jeg kan ikke se nogen Barmstjellighed med Hensyn til Barnet,“ sagde William Bruun.

Hr. Gordon saa spørgende henover Bordet til ham.

„Min Mening er, Hr. Pastor, at hvis vi kunde have faaet at vide, eller hvis det nogen Sinde stulde komme for en Dag, hvem Barnet tilhører, saa maa vi i Guds Navn give Slip paa hende; men hvis ikke, hvilket er det rimeligste, saa bliver hun hos os og indlemmes i vor Husstand.“

„I eders Husstand, min Ven?“

„Ja i vor,“ gøbe Hr. Pastor; thi Ellen er af samme Mening som jeg, hun siger, at hun ikke kan tænke paa at stille sig ved Barnet, medmindre der stulde melde sig andre, som maatte have større Ret til det end vi.“

Er det virkelig dit Ønske at beholde Barnet?“

„Ja,“ spurgte Hr. Gordon idet han vendte sig til Ellen.

„Ja, vi ønske det gerne, Hr. Pastor,“ svarede Ellen, idet hun lod Haanden glide hen over den lille Piges Haar, hvis Hoved endnu hvilede i hendes Støb.

Spørgsmaalet kunde vel kun blive, bedste Hr. Pastor, vedblev William, om Barnet stulde falde Byen til Byrde; det vilde vi saa grumme nødig, og — Gud være lovet — det behøver hun da heller ikke.

Jeg er bange for, at I ikke tilstrækkelig have overvejet det besværlige Hver, I vilde paatage eder,“ indvendte Hr. Gordon. „Jeg kan godt indse, at I kunne føle en levende Interesse for Barnet, og naar jeg lægger alle Omstændigheder sammen, er denne Interesse endog saa meget naturlig; men sæt nu, at Barnets Forældre eller Venner aldrig blive opdagede, hvilket er meget muligt...“

„Ja, endogsaa overmaade sandsynligt,“ tilføjede Hr. Gordons Ven.

„Det er netop herom vi have talt Herre,“ svarede Ellen. „William siger, at det er meget rimeligt, at vi aldrig vilde faa noget at høre fra dem, i saa Fald trænger den lille Pige højligen til Venner; men William siger ogsaa“ vedblev Ellen højtideligt: „hoo stulde vel være hendes fænde og naturlige Venner bedre end de, der have frelst hendes Liv?“

„Men have I ogsaa vel overtaent den Møje og de Udgifter, et saadant Barns Pleje og Opdragelse vil medføre for eder?“ spurgte Præsten.

Ja, de havde vel overvejet alt, og intet havde røkket dem i deres Bestumning; de havde sagt sig selv, at de vare villige til at udsætte sig for Besværlighederne, og hvad Udgifterne angik, saa havde Gud jo indvil denne Dag skænket dem mere, end de behøvede. Og naar de gifte Familier i St. Juthiths Bygd fandt sig i at opdrage og ernære alle de Børn, Gud tilbød dem, saa vilde det da være besværligt, mente William, om de ikke kunde have Raad til at ernære eet.

Resultatet af denne Samtale blev, som man kunde vente sig, at Hr. Gordon fandt, at det vilde være bedre for Barnet at være under en kær og omhyggelig Kvinde Omsorg — thi som en saadan kendte han Ellen — end at det stulde blive opdraget blandt andre Børn i en fattigfamilie. Han sølte ogsaa, at hans Venner, William og Ellen, havde større Ret til den lille Pige, end nogen anden fremmed kunde have, og at han derfor ikke var berettiget til at modstykke sig disse Dnster med Hensyn til hende. Han havde ogsaa Medfølelse med Barnet og indfaa, at det vilde blive et danfælt og unyttigt Forsøg at prøve paa at bortfjerne hende fra den Hytte, hvor hun havde begyndt at føle sig hjemme, og fra de kære Mennesker, hvilke hun allerede saa op til som sine Beskyttere.

(Fortætt.)